

mig, at, netop fordi her var Tale om et Skjøn, der vistnok var noget tvivlsomt, burde man vistnok indtil videre have holdt sig tilbage i dette Forhold, og jeg er i hvert Fald en saadan Vende af Afstedigjælfes af Embedsmand af Grunde, der ikke staa i nogen streng, stringent Sammenhæng med deres Embedsvirkomhed, paa Grund af Udtalelser og Anstuselser, som de ere fremkomne med udenfor deres Embedsvirkomhed, at jeg vilde have ønsket, at man havde kunnet ladet være dermed. Jeg har nu tilladt mig at gennemgaa de fleste af de Forhold, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein) har fremdraget som Anker mod Ministeriet, og begrundet, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til den Dom, som det ærede Medlem saa glat sæbde over Ministeriet. Jeg har ganske vist ikke lagt Dølgemaal paa, at der var Regjeringshandling, med Hensyn til hvilke jeg ikke kunde være enig med det høiærede Ministerium, skjøndt jeg ganske vist ikke har været blind for, at det vil gaa, som det altid gaar, at man altid tager til Indtægt saadanne Udtalelser fra vor Side, der vise en Uoverensstemmelse med Regjeringsens Handlinger, men derimod fuldstændig negter alle saadanne Udtalelser fra vor Side, hvorved man støtter Regjeringen, nogen Vægt; men jeg har desuagtet ikke villet tilbageholde dette.

Der har ikke under denne Finantslovsbehandling været fremdraget med nogen særlig Styrke de Forstjælligheder med Hensyn til Opfattelse og Forstaaelse af Forfatningen, som ellers have været saa betegnende for vore Finantslovsbehandlinger; og jeg skal derfor heller ikke indlade mig derpaa, men kun gjøre et Par Bemærkninger, som ere foranledigede ved nogle Uttringer dels fra det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) og dels fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds. Det ærede Medlem fra Middelfart, med hvis Udtalelser igaar jeg iøvrigt i meget Sympathiserer, udtalte nemlig det, at, hvorledes man nu end vilde stille sig, naar man trævler Forfatningen op rent juridisk, saa er der dog Noget, som for ham staa som klart, og det er, at Parlamentarismen ligger i de frie Forfatninger som Sjælen i Legemet, og at den er Principet derfor. Jeg kan til en vis Grad give det ærede Medlem Ret i, at der vistnok kan ligge Noget i en Forfatning og i en folkelig Udvikling, som ikke saaledes kan lade sig drage ind under juridiske Synspunkter. Men jeg maa ligeoverfor det ærede Medlem sige, hvad jeg tidligere har udtalt, at for mig staa det som klart, at Parlamentarismen under vor Forfatning ikke kan fremtræde under anden Form end som en

Rigsdagsparlamentarisme, hverken som ensidig Folkethingsparlamentarisme eller som ensidig Landsthingsparlamentarisme. (S temmer: Vi have Landsthingsparlamentarisme.) Jeg hører, man siger: „Vi have Landsthingsparlamentarisme,“ det veed jeg ikke noget af; mig forekommer det ikke, at man har Exempler paa, at man fra Landsthingets Side har opstillet den Forbring, at Ministeriet skulde være i Overensstemmelse med Flertallet af Landsthinget. Ivertimod, det forekommer mig, at man fra den Side, ligesom i det Hele taget fra Høires Side, her set udtale, at man vilde arbejde med ethvert Ministerium, som Hans Majestæt udnævnte. Men jeg siger, at for mig staa det som sikkert, at det ikke er en ensidig Folkethings- eller Landsthingsparlamentarisme, som vor Forfatning hjemler, men i alt Fald kun en Rigsdagsparlamentarisme, og det ærede Medlem fra Middelfart vil vist give mig Ret i, at der, hvor Parlamentarismen findes i den Forstand, som man i Almindelighed tager det, nemlig som det ene Kammerets Ret til at udøve den væsentlig bestemte Indflydelse paa Regjeringsens Sammensætning, der har det paagjældende Kammer havt en Sammensætning, der afgav en Betyggelse for, at de konservative Elementer i Samfundet ikke udsattes for Fare. Det ærede Medlem vil vistnok indromme mig, at der, hvorfra Parlamentarismen oprindelig skriver sig, har man ikke baseret den paa den almindelige Valgret (Modsigelse) — i England har den ikke udviklet sig paa Basis af almindelig Valgret, og der er heller ikke Tale om, at den nu hviler derpaa, — og, hvis man ser hen til det andet Land, som i Almindelighed anføres som et konstitutionelt Monsterland, nemlig Belgien, gjælder det Samme. De Forsøg, som man i den seneste Tid i Frankrig, der forøvrigt falder udenfor Monarkiernes Omraade, har gjort paa at bringe Parlamentarismen til Almindelighed, synes hidtil ikke at have talt til Fordel for den. Men det forekommer mig navnlig, at, naar en Forfatning er indrettet saaledes som vor Forfatning her, at det ene Thing er baseret udelukkende paa, at den store Masse bliver repræsenteret deri, og det andet Thing — hvad jo er en stor Særegenhed hos os — har en saadan Sammensætning, at det ved Siden af at aabne Afgang ogsaa for dette Element tillige giver Afgang for de konservative Elementer i Staten til at blive repræsenterede, saa kan man ikke paasta, at det udelukkende skulde være det ene Thing navnlig hint Thing, der skulde være det, der havde Krav paa at være det bestemmende med Hensyn til Regjeringsens Sammensæt-